

Lijst met opmerkingen:

- De definities van art. 1 Hrl zijn ten onrechte nog niet omgezet in Nederlands recht (HvJEG 13 februari 2003, C-75-01; ook H.E. Woldendorp in *Bouwrecht Afl. 4* – april 2011). Dit is een uitstekende gelegenheid om (eindelijk) uitvoering te geven aan genoemde uitspraak!;
- artikel 1.9, lid 1, van het wetsvoorstel is met een ‘kan-bepaling’ veel te vrijblijvend geredigeerd en artikel 1.9, lid 7, bepaald “dat de minister het desbetreffende besluit kan wijzigen of intrekken *al dan niet met toepassing van afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht*”. Dit is in strijd met de algemene beginselen van bestuur, met name het zorgvuldigheids- en rechtzekerheidsbeginsel;
- het wetsvoorstel gaat er van uit dat alleen (de leefgebieden) van bepaalde soorten (actief) beschermd moeten worden. Dat is in strijd met het Biodiversiteitsverdrag, het Verdrag van Ramsar, het Verdrag van Bern, het Verdrag van Bonn en de Habitat- en Vogelrichtlijn;
- in het wetsvoorstel wordt slechts gedeeltelijk uitvoering gegeven aan de *aanvullende* beschermingsbepalingen van het Verdrag van Bern (en de Habitatrictlijn) terwijl de *algemene* beschermingsbepalingen van het Verdrag van Bern (en de Habitatrictlijn) niet in het wetsvoorstel zijn opgenomen;
- internationale verplichtingen uit genoemd Verdrag van Bern, Bonn en het Biodiversiteitsverdrag gaan uit van de totale bescherming van inheemse flora en fauna en hun natuurlijke verspreidingsgebied in elk land, dus ook Nederland. Deze bescherming vereist – aldus de verdragen – een nationale aanpak. Voor bedreigde soorten wordt bijzondere aandacht gevraagd. Het onderhavige voorstel gaat daar geheel aan voorbij! Dit wetsvoorstel beschermt nog slechts wereldwijd en Europees wijd bedreigde diersoorten en dat nog slechts in bepaalde gebieden. Alle overige soorten worden in strijd met deze verdragen onvoldoende beschermd;
- in het wetsvoorstel wordt alleen (gedeeltelijk) uitvoering gegeven aan de aanvullende verdragsbepalingen van het Verdrag van Bern, dus alleen aan de bepalingen die betrekking hebben op de beschermde soorten (Bijlage III) en de strikt beschermde soorten (Bijlage I en II), terwijl de algemene beschermingsbepalingen uit het Verdrag van Bern (en uit de Habitatrictlijn) ten onrechte geen plaats hebben gekregen in het wetsvoorstel;
- het wetsvoorstel noemt 100 dier- en plantensoorten die voortaan nog strikt zullen worden beschermd (tabel 1 van bijlage 3 bij de MvT). Het betreft hier de soorten van bijlage I en II van het Verdrag van Bern en bijlage IV Habitatrictlijn. Voor alle andere soorten, waaronder de soorten van bijlage III van het Verdrag van Bern, geldt dus het strikte beschermingsregime niet (meer) in vergelijking met de huidige Flora- en Faunawet. Sommige van die dier- en plantensoorten zijn Rode Lijst soorten en het wetsvoorstel voorziet in een beschermingsregime dat slechts bestaat uit een verbod om opzettelijk te doden en de algemene zorgplichtbepaling i.p.v. actieve beschermingsmaatregelen.
Dit betekent onder andere dat voor deze soorten geen bescherming van het leefgebied geldt. Het Verdrag van Bern (en - daarmee - de Habitatrictlijn) verlangt echter van Nederland dat het actief beschermingsmaatregelen neemt i.p.v. een passief verbodsstelsel met een (algemene) zorgplichtbepaling. Daarmee is het Verdrag van Bern onvolledig omgezet in Nederlandse wetgeving;
- in artikel 1.8 van het wetsvoorstel wordt de zinsnede ‘alsmede voor hun directe leefomgeving’ niet genoemd terwijl daar in de MvT bij het wetsvoorstel wel naar verwezen wordt en dat ook in het huidige artikel 2 Flora- en Faunawet staat genoemd;

- een passief verbod om opzettelijk te doden is in strijd met de actieve soortenbeschermingsverplichtingen van het Verdrag van Bern. Beschermde soorten dienen door middel van passende en (actieve) beschermingsmaatregelen te worden beschermd en ten aanzien van alle overige soorten dienen maatregelen genomen te worden om de populaties in een levensvatbare, duurzame, staat van instandhouding te houden of te brengen. Een passief verbod om opzettelijk te doden met een niet nader ingevulde zorgplichtbepaling, welke nog niet eens strafrechtelijk wordt, gehandhaafd volstaat niet en komt in strijd met o.a. het Verdrag van Bern;
- blijkens het voorgestelde artikel 3.11, lid 3, kan ontheffing worden verleend van het verbod van artikel 3.5. Het toetsingscriterium is het belang van één van de voorgestelde artikelen 3.8, lid 5, of 3.11, lid 3 genoemde belangen. Dat betekent dat niet wordt getoetst of de staat van instandhouding van de betreffende soort in het geding komt, wat regelrecht in strijd is internationale en Europese soortenbeschermingsverplichtingen;
- het verbod van artikel 3.1, lid 5 van het wetsvoorstel inhoudende: “het verbod, bedoeld in het vierde lid (lid 4: het is verboden vogels opzettelijk te verstoren) is niet van toepassing indien de verstoring niet van wezenlijke invloed is op de staat van instandhouding van de desbetreffende vogelsoort”, is niet te handhaven;
- in de huidige Flora- en Faunawet is het (ook) verboden om vaste rust- en verblijfplaatsen te verstoren; het wetsvoorstel voorziet daar in strijd met internationale verplichtingen niet in;
- het voorgestelde artikel 3.8 staat een ruimere ontheffingsbevoegdheid toe dan artikel 9 van het Verdrag van Bern toestaat. Artikel 3.8 van het wetsvoorstel is letterlijk overgenomen uit de Habitatrictlijn. Aangezien bepalingen uit de Habitatrictlijn verdragsconform moeten worden geïnterpreteerd, dient het voorgestelde artikel 3.8 zodanig te worden aangepast dat het in overeenstemming met het Verdrag van Bern zal zijn;
- de bevoegdheid om ontheffing en vrijstellingen te verlenen wordt in het wetsvoorstel gedecentraliseerd naar de provincie. Maar beantwoording van de vraag of daarbij de staat van instandhouding in het geding komt zou landelijk gecoördineerd en beantwoord moeten worden;
- artikel 4.3, lid 1 en lid 2 van het wetsvoorstel is, zonder enige toelichting, letterlijk overgenomen van de huidige Boswet (Wet van 20 juli 1961). Op grond van genoemde bepalingen heeft herplant pas binnen 3 jaar na de velling/teniet gaan van de houtopstand plaats te vinden. De ruime termijn nodigt uit tot (lucratief) misbruik zoals we dat in het Brabantse op verschillende plaatsen hebben moeten constateren. Bijvoorbeeld landgoedeigenaren en/of boeren die het gevelde terrein als dumpplaats voor dierlijke mest gebruiken er vervolgens bijvoorbeeld maïs op zaaien. De veel te ruime termijn dient ook nergens voor; niet ter bevordering van de biodiversiteit, niet om foerageergebieden te creëren en zeker niet om natuurontwikkeling te bevorderen. Daarom stellen wij voor dat de houtopstand “het eerstvolgende plantseizoen” dient te worden herplant.
- artikel 5.4 lid 4 moet worden aangevuld met een “d” bepaling, inhoudende: “middels een proces verbaal van een daartoe bevoegd (onbezoldigd) ambtenaar is vastgesteld dat de houder op een terrein heeft gejaagd waartoe deze niet bevoegd was.”. Ter toelichting dient het volgende. In de praktijk gebeurt het regelmatig dat er gejaagd wordt op percelen in of grenzend aan het jachtgebied welke niet voor de jacht verpacht zijn. Deze percelen zijn dan *bewust* niet verpacht voor de jacht en bijvoorbeeld in gebruik door (gemeentelijke) biodiversiteitsteams (de zogenoemde B-teams). De B-teams zijn opgericht ter bevordering van de biodiversiteit en jacht staat daar op

gespannen voet mee: dieren hebben dan toch ergens een schuilplaats. Er moet voor de jager een afschrikwekkend beeld van uit gaan, anders helpt het niet;

-